

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 września 2014 r. (data prezentaty) Z. H. domagała się zasądzenia od Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 247.146,53 zł (dwieście czterdzieści siedem tysięcy sto czterdzieści sześć złotych i pięćdziesiąt trzy grosze) w tym kwotę 118.000,00 zł tytułem odszkodowania za ograniczenie sposobu korzystania i zmniejszenia wartości nieruchomości znajdującej się w W. przy ul (...), stanowiącej własność powódki oraz kwotę 129.146,53 zł tytułem równowartości nakładów, które należy ponieść w celu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego budynku mieszkalnego na niej posadowionego wraz z odsetkami od tych kwot liczonymi od dnia 03/08/2011 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając wytoczenie powództwa Z. H. wskazała, że ze względu na objęcie jej nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania ustanowionym dla (...) im. (...) uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nastąpił na niej istotny wzrost immisji. W szczególności problematyczny jest hałas wytwarzany przez ruch samolotów, co rzutuje nie tylko na zdrowie mieszkańców, ograniczenia w swobodzie użytkowania nieruchomości, ale także na spadek jej wartości. Niezbędne jest również wykonanie izolacji akustycznej budynku, chroniącej mieszkańców przed skutkami nadmiernego hałasu. W związku z powyższym powódka zawiadzała pozwanego przed sąd rejonowy do zawarcia ugody w przedmiocie dobrowolnego spełnienia jej żądania, jednakże ze względu na brak zgody drugiej strony skierowała pozew o zapłatę.

(pozew k. 2-74)

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 grudnia 2014 r. (data stempla pocztowego) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł w pierwszej kolejności zarzut upływu terminu zawitego dla dochodzenia roszczenia, ze względu na objęcie nieruchomości powódki ograniczeniami, wynikającymi z ustalenia obszaru ograniczonego użytkowania Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07/08/2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24/08/2007 r. – nieruchomość powódki znajdowała się wówczas w całości w obszarze ograniczonego użytkowania, chociaż poza strefą (...). W ocenie pozwanego ograniczenia stanowiące podstawę roszczeń powódki, jeśli powstały to już w chwili wejścia w życie Rozporządzenia nr (...), a nie w wyniku wejścia w życie Uchwały nr (...), ponadto Uchwała nie nakładała żadnych nowych ograniczeń na nieruchomość powódki, mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych a wręcz zostały one częściowo zniesione.

W związku z powyższym strona pozwana podniosła, iż roszczenia powódki wygasły najpóźniej z dniem 25/08/2009 r., zatem powództwo powinno zostać oddalone w całości, jako bezpodstawne, bez konieczności przeprowadzania postępowania dowodowego.

W dalszej kolejności pozwany podniósł zarzuty braku szkody ze względu na tożsamość ograniczeń na nieruchomości powódki wynikających z Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) w stosunku do tych, które wynikały z Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...), zarzut niewykazania szkody, brak powstania ograniczeń w zabudowie nieruchomości, niewykazanie konieczności rewitalizacji budynku powódki który powinien spełniać wymogi określone w Rozporządzeniu nr (...), ewentualny zarzut przyczynienia się powódki do powstałej szkody, bezzasadność twierdzeń o uciążliwości związanej z działalnością lotniska jak również stwierdził, iż żądanie w zakresie odsetek ustawowych od terminu wskazanego przez powódkę jest bezpodstawne.

(odpowiedź na pozew k. 80-105)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska, zaś spór koncentrował się wokół zagadnienia ciągłości obowiązywania aktów prawnych – Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) i Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...).

Na rozprawie w dniu 13 października 2015 r. strona powodowa dodatkowo wносиła o zasądzenie kosztów postępowania w wysokości sześciokrotności podstawowej stawki wynagrodzenia pełnomocnika. Podniosła również, iż w jej ocenie Rozporządzenie nr (...) nie było w praktyce stosowane, od 2009, zatem nastąpił stan desuetudo odnośnie tych przepisów, w związku, z czym nie można mówić o kontynuacji obowiązywania aktów ustanawiających obszar ograniczonego użytkowania.

(protokół k. 141-141a, stanowisko pełnomocnika powoda odnośnie desuetudo wypowiedź od 6 min. nagrania)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka, Z. H., nabyła na podstawie umowy sprzedaży z dnia 13 września 2001 r. nieruchomości położoną w W., obecnie pod adresem J. (...), stanowiącą działkę o powierzchni (...) m⁽²⁾ oznaczoną numerem (...)z obrębem (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla W. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Przedmiotowa nieruchomość gruntowa jest zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, wolnostojącym, wybudowanym w 2006 r. o powierzchni użytkowej 264,98 m⁽²⁾.

(dowód: informacja z ewidencji gruntów (k. 42), wydruk z systemu elektronicznych ksiąg wieczystych KW nr (...), (k. 43-52), mapa geodezyjna (k. 53), informacje dotyczące położenia nieruchomości powódki i dokumentacja fotograficzna ujęte w operacie szacunkowym z dnia 04 lipca 2013 r. sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego E. S. (k. 21-30)

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku (dalej: (...) 2007), został utworzony obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Podstawą wydania Rozporządzenia była treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 ze zm.) Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość powódki znalazła się w (...) tego obszaru, tj. w całości poza strefą (...),

(dowód: k. 101, Dz. U. Województwa (...) nr 156 poz. 4276).

Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1)przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie (...) także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2)zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie (...) – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3)budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie (...) także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

Ustęp 2 powołanego §4 tego rozporządzenia, w strefie (...) dopuścił zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych, jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy. Zaś § 5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadził następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

1)w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;

2)w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Z uwagi na fakt, że ogłoszenie Rozporządzenia Wojewody nr (...) w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) nr (...) nastąpiło w dniu 10 sierpnia 2007 r. i zgodnie z § 7 weszło w życie po 14 dniach od ogłoszenia, termin na zgłaszanie roszczeń wynikających z art. 129 ustawy (...) upływał w dniu 24 sierpnia 2009 r.

(dowód: k. 100, Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276 z załącznikami k. 29399).

Pomimo objęcia nieruchomości powódki obszarem (...) w wyniku wprowadzenia Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) nie dokonała ona zgłoszenia roszczenia w trybie określonym art. 129 § 4 (...).

(dowód: przyznane w piśmie procesowym z dnia 24/04/2015 k. 119)

Na skutek m.in. zmiany w 2009 r. procedur operacji lotniczych na kierunku północno-zachodnim (M. – U.) pozwany, jako administrator lotniska O., został zobowiązany do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego dla (...) im. (...) w W. w zakresie oddziaływania akustycznego. Przedłożony przez pozwanego Przegląd Ekologiczny dla (...) im. (...) w W. wykazał, że oddziaływanie akustyczne portu znacznie wykracza poza teren, do którego zarządca posiada tytuł prawny. W tej sytuacji z uwagi także na powiększenie się obszaru, na którym dochodziło do przekroczeń hałasu Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku (dalej: (...) 2011), utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy tej uchwały nieruchomość powódki znalazła się w całości w strefie (...) poza strefami (...).

(niesporne, dowód: k. 20; poz. 22840 zał. nr 6 do uchwały (...) 2011, [http://www.mazovia.pl/samorzad/sejmik/uchwaly-sejmiku/uchwala,2022,\(...\).html](http://www.mazovia.pl/samorzad/sejmik/uchwaly-sejmiku/uchwala,2022,(...).html)).

Zgodnie z powyższą uchwałą w strefie (...) (§6) określono wymagania techniczne dotyczące budynków - w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235, dalej: Prawo budowlane) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy zaś w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach – zgodnie z ustawą Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

(dowód: Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2011 roku, Nr 128, poz. 4086 z załącznikami k. 13-19).

Pismem złożonym u pozwanego w dniu 23/07/2013 r. powódka wezwała do zapłaty odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości powódki w wysokości 118.000 zł oraz kwotę 140.000 zł tytułem koniecznych kosztów rewitalizacji akustycznej budynku powódki przy ul. (...).

(dowód: odpis pisma z prezentatą pozwanego k. 69-71)

Wnioskiem z dnia 02/08/2015 r. powódka zawiadzała pozwanego do próby ugodowej wskazując wartość przedmiotu sporu na kwotę 258.000 zł z tytułu odszkodowania za utratę wartości nieruchomości powódki przy ul. (...). Do ugody pomiędzy stronami nie doszło.

(dowód: odpis wniosku o zawiadanie do próby ugodowej wraz z prezentatą k. 72-74, okoliczność braku ugody bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz dowodów z dokumentów załączonych do pism procesowych w szczególności pozwu i odpowiedzi na pozew, dalszych pism stron dopuszczonych stosownymi decyzjami Sądu.

Sąd oddalił na podstawie art. 227 KPC wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka oraz opinii biegłego z dziedziny wyceny nieruchomości tudzież budownictwa i akustyki, mając na względzie, iż wobec wystąpienia przez powódkę z dochodzonym w niniejszej sprawie roszczeniem po upływie dwuletniego terminu od dnia wejścia w życie rozporządzenia w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W., obejmującego nieruchomość powódki, przeprowadzenie powyższego dowodu było bezprzedmiotowe na gruncie niniejszej sprawy.

Z powyższych względów nie miały też znaczenia dla rozstrzygnięcia złożone przez powódkę : operat szacunkowy, w zakresie wyliczenia spadku wartości nieruchomości powódki oraz kosztorys wyceny izolacji akustycznej, bowiem jako dokumenty prywatne, wykonane na zlecenie strony opinie te nie mogły korzystać z domniemania zgodności z prawdą (vide orzeczenie SN z dnia 15.04. (...). III CRN 65/82). Kwestie związane z ustaleniem położenia nieruchomości w (...), faktem zabudowania jej budynkiem mieszkalnym, zawarte w operacie Sąd uznał za wiarygodne, bowiem uzupełniały odpis z KW i nie były kwestionowane przez strony.

Ponadto Sąd oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie stron z ograniczeniem do przesłuchania strony powodowej mając na uwadze, że dowód ten ma charakter pomocniczy i może być przeprowadzony wyjątkowo, gdy w świetle oceny Sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo, gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. Zgromadzony materiał dowodowy oparty na dokumentach był w zupełności wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Powódka dochodziła od pozwanego łącznie kwoty 247.146,53 zł wraz z odsetkami od dnia 03 sierpnia 2013 r. wskazując, iż w związku z ustanowieniem w drodze uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. (dalej: (...) 2011) domaga się odszkodowania za utratę wartości jej nieruchomości – w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania objęcie nią strefą (...). Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powódka wskazywała art. 129 ust. 2 i 4 oraz art. 136 (...).

W pierwszej kolejności Sąd dokonał oceny prawnej roszczenia powódki.

Treść powołanego przepisu, mówi, że jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. (ust.1). W tej sytuacji w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust. 2). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. (ust. 3) Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust. 4).

Zgodnie z treścią art. 136 ust. 1 - 3 (...) w razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia (...), właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są sądy powszechne. Obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem (...). W razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2,

są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Roszczenia formułowane na podstawie art. 129 ust. 1 i 2 (...) podlegają ograniczeniom. Według art. 129 ust. 4 (...) można wystąpić z nimi w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

W dalszej kolejności Sąd zbadał zasadność roszczenia uwzględniając zarzuty podniesione przez pozwanego.

Pomiędzy stronami niesporny był fakt położenia nieruchomości powódki –nieruchomości gruntowej zabudowanej budynkiem – znajdującej się w W. przy ul. (...), działka ewidencyjna numer (...) z obrębu (...) o powierzchni (...) m⁽²⁾, w strefie (...), ustalonej dla (...) im. (...) w W., która została utworzona w drodze Rozporządzenia z dnia 07 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...), a następnie w strefie (...), zgodnie z uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 128 poz. 4086).

W pierwszej kolejności należało rozważyć istnienie legitymacji po stronie powodowej do występowania z roszczeniem w niniejszej sprawie oraz czy dochowano terminu wynikającego z art. 129 ust. 4 (...), pozwany, bowiem, już w odpowiedzi na pozew wskazywał, iż powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wniesione po upływie dwuletniego terminu zawitego przewidzianego ustawą, a więc już tylko z tej przyczyny winno podlegać oddaleniu.

Nie budziła wątpliwości Sądu legitymacja czynna strony powodowej, bowiem zgodnie z przedstawioną księgą wieczystą nieruchomość została nabyta przez powódkę w dniu 13/09/2001 umową sprzedaży w formie aktu notarialnego (rep. A 3742/01). Z operatu wynika także, że budynek na ww. działce o charakterze mieszkalnym został wybudowany w 2006 r. Świadczy to bezspornie, że wypełniona została przesłanka z art. 129 ust. 2 (...), ponieważ w dacie wejścia w życie aktu powódka była właścicielem nieruchomości objętej (...).

W ocenie Sądu obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. został utworzony w drodze rozporządzenia z dnia 07 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...). Podstawą prawną do wydania rzeczonoego aktu stanowił art. 135 ust. 2 (...) w wówczas obowiązującym brzmieniu. W oparciu o powyższy przepis kompetencja do utworzenia (...) została powierzona wojewodzie.

Na skutek nowelizacji dokonanej na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 175 poz. 1462 ze zm.), kompetencja do utworzenia (...) została powierzona sejmikowi województwa, który taki obszar tworzy w drodze uchwały. Powyższa nowelizacja zgodnie z art. 48 pkt 2 (...) weszła w życie z dniem 01 stycznia 2008 r. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. zawierała także przepisy przejściowe, stanowiące, iż akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (art. 47 ust. 2 ww. ustawy).

W dacie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W., tj. w dniu 24 sierpnia 2007 roku (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku), art. 135 ust 2 (...) wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, w drodze rozporządzenia tworzy wojewoda.

Przepis ten uległ zmianie, na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej(Dz. U. z 2005 r. nr 175, poz. 1462), w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2008 roku. Według tej nowelizacji, (...) dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy w drodze uchwały

sejmik województwa. Zmieniono, zatem jedynie organ uprawniony do utworzenia (...) w miejsce wojewody – sejmik województwa oraz wskazano, że następuje to w formie uchwały, a nie jak dotychczas w formie rozporządzenia.

Zgodnie z treścią § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. 2002, Nr 100, poz. 908), jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Zgodnie zaś z treścią ust. 3 przywołanego wyżej §32 powyższego rozporządzenia, jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą, w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu. Przepis ten stosuje się przy tym odpowiednio, na podstawie § 143 rozporządzenia, do aktów prawa miejscowego.

Zatem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa nie wpłynęła na moc obowiązującą Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku, bowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego, polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą, jak wywiedziono powyżej.

Oznacza to, iż zmiana ustawy z dnia 03 października 2008 r. miała jedynie charakter redakcyjny i określała, kiedy tracą moc przepisy wykonawcze określające, które przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Zmiany art. 135 ust. 2 (...) w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku, bowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania; kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam - nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z dnia

03 października 2008 roku, ani nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 09 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

W tej sytuacji należy podzielić stanowisko, że przepisy rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W., zaprezentowaną w uzasadnieniach szeregu wyroków Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sprawy o sygnaturach: VI ACa 1156/10, VI ACa 1058/10, VI ACa 194/11, VI ACa 14/11, VI ACa 140/11). Słuszność tej linii orzeczniczej potwierdził także w swoim orzeczeniu Sąd Najwyższy z dnia 25 czerwca 2015 r. (III CZP 34/15), rozpatrując pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie.

Powyższe stanowisko odnośnie skutków wprowadzenia zmiany treści art. 135 ust. 1 i 2 (...) obowiązującej od dnia 15 listopada 2008 roku znajduje także potwierdzenie w orzecnictwie Sądu Najwyższego (uzasadnienie wyroku z dnia 06 maja 2011 roku II CSK 421/10, LEX nr 863961, tak też Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 sierpnia 2009 roku w sprawie (...) SA/Wa (...), LEX nr 518044) oraz w uzasadnieniu do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r. w sprawie o sygn. I CSK 509/11 gdzie, jednoznacznie stwierdził, że „mimo nowelizacji Prawa o ochronie środowiska w opisanym zakresie, rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. nie utraciło więc mocy obowiązującej”

Sąd oceniając te kwestie posiłkował się również treścią uzasadnienia uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W., z której wynika wprost, iż „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty

prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje ([http://www.\(...\).pl/sejmik/uchwaly-sejmiku/uchwala,2022,\(...\).html](http://www.(...).pl/sejmik/uchwaly-sejmiku/uchwala,2022,(...).html)).

Ze względu na powyższe należy uznać, że Rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W..

Sąd w tym miejscu wskazuje, iż znany jest mu odmienny pogląd, wyrażony przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 września 2009 r. sygn. akt II OSK 445/09. Podkreślić jednak trzeba, iż do kompetencji sądownictwa administracyjnego nie należy przesądzanie faktu obowiązywania lub nie aktu prawnego. W myśl art. 184 Konstytucji RP w związku z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 153 poz. 1269 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość, między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Przedmiotem kontroli sądu administracyjnego jest w świetle powyższego kontrola władczych działań organów państwa oraz organów wspólnot samorządowych. Zatem sąd powszechny w oparciu o art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) nie jest związany podglądem wyrażonym przez sąd administracyjny. Ponadto inne sądy są związane wyłącznie treścią rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia sądu administracyjnego nie zaś jego motywami.

Na marginesie wskazać też należy, iż orzeczenie z dnia 29 września 2009 r. sygn. akt II OSK 445/09 zapadło już po upływie dwuletniego terminu na zgłaszanie roszczeń, który upływał 24.08.2009 r., zatem nie jest uprawnione powoływanie się na przedmiotowe orzeczenie, bowiem jego treść nie mogła wpłynąć na świadomość uprawnionych do zgłaszania roszczeń.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nieruchomości powódki znajdowała się w obszarze ograniczonego użytkowania ustalonym Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W. – była położona w (...), ale poza strefą (...). W obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. (...) 2011 nieruchomość powódki znajduje się w całości w strefie (...) poza strefami (...).

Uznając, że obydwa akty prawa lokalnego - zarówno rozporządzenie jak i uchwała - swoim zakresem objęły nieruchomość powódki, należało dokonać analizy wprowadzonych przez ograniczeń w stosunku do tejże nieruchomości i zbadać o ile, i w jakim zakresie ograniczenia te wpłynęły na dotychczasowy sposób korzystania z nieruchomości.

Z przeprowadzonego porównania i analizy przepisów powołanych wyżej aktów prawnych wynika, że ze względu na położenie nieruchomości powódki w strefie (...) 2011, w rzeczywistości nie doszło do zwiększenia ograniczeń obowiązujących na nieruchomościach, które w okresie obowiązywania (...) 2007 były położone w jej granicach, ale poza strefą (...).

Uznać należy, iż (...) 2011 w strefie (...) przewiduje mniejsze ograniczenia niż te, które wynikały z ustanowienia w strefy (...) w 2007 r. Rozporządzenie nr (...) Wojewody (...), jako ograniczenia dla strefy (...), w której znajdowała się nieruchomość powódki, wskazywało zakaz przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży; zakaz zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, oraz zakaz budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży. Zaś w strefie (...) na mocy Uchwały Sejmiku nr (...) analogiczne zakazy dotyczyły jedynie stref (...) a nie całego obszaru (...). Zatem skoro nieruchomość powódki objęta była w pierwszej kolejności (...) z szeregiem

ograniczeń zabudowy a następnie ograniczenia te dotyczyły jedynie strefy (...) to nie można tu mówić, że w stosunku do przedmiotowej nieruchomości ograniczenia zwiększyły się bądź dotychczasowe przedłużono.

Jednocześnie Sąd podziela tu w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 28/12 zgodnie, z którym odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 (...), przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie przysługuje za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia, co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża ograniczenia na kolejny okres obowiązywania. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie a tym bardziej, gdy je zmniejsza (teza wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.12.2008 r. II CSK 367/08, gdzie Sąd jednoznacznie wskazał, że hipoteza art. 129 ust. 2 ustawy z 2001 r. - Prawo ochrony środowiska nie obejmuje każdego ograniczenia korzystania z nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania, ale tylko takie, które w związku utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania wynikają z zakresu ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości wskazanego w akcie prawa miejscowego, tworzącego obszar ograniczonego użytkowania).

Niezależnie czy orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczyły obszaru ograniczonego użytkowania dla parku krajobrazowego czy lotniska z ich treści wynikało, że termin z art. 129 § 4 (...) otwiera się na nowo jedynie w sytuacji, gdy wejście w życie aktu prawa lokalnego wprowadziło nowe ograniczenia a tym samym zmieniła się sytuacja właściciela (czy też użytkownika wieczystego) nieruchomości objętej (...). Najprecyzyjniej przedstawia to teza do orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21/11/2013 w sprawie VI ACa 682/13 (LEX nr 1416448), gdzie Sąd stwierdził, że „odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 (...), przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy, bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest, więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia, co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).

W świetle powyższych rozważań i przywołanych orzeczeń należało uznać, że na skutek wejścia w życie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, nie wprowadzono w stosunku do nieruchomości powódki nowych ograniczeń ani nie przedłużono na kolejny okres dotychczasowych. Za takim stanowiskiem przemawia też wyrok SN z dnia 01 grudnia 2010 r. sygn. I CSK 86/10, zgodnie, z którym początek biegu dwuletniego terminu rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego w związku z tym podkreślenia wymaga, że nie każda ich zmiana rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1-3 (...), a jedynie taka nowelizacja, bądź zmiana, która dotyczy danej nieruchomości.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, iż w związku z wejście w życie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) nie zaistniały żadne nowe niekorzystne zmiany w zakresie ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powódki, a tym samym nie otworzył się jej nowy termin na zgłoszenie roszczenia zgodnie z art. 129 (...).

Sąd nie podzielił stanowiska powódki, że ograniczeniem w korzystaniu nieruchomości będzie hałas spowodowany wzmożonym ruchem samolotowym.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że jeżeli nawet uznać, że hałas ogranicza korzystanie z nieruchomości to na pewno nie jest to ograniczenie wprowadzone aktem prawa lokalnego, bowiem wskazane wprost ograniczenia wyliczono enumeratywnie w treści aktu (§ 4 Rozporządzenia i odpowiednio §5 Uchwały). Hałas jest skutkiem oddziaływania akustycznego portu lotniczego, powodującym w głównej mierze niemożność dotrzymania standardów, jakości środowiska w zakresie dopuszczalnego poziomu dźwięku, zatem jest głównym powodem, dla którego utworzono (...) dla (...) im (...) w W., co jednoznacznie wynika z uzasadnienia do Uchwały nr (...), ze szczególnym naciskiem na specyfikę hałasu lotniczego, gdzie źródła hałasu oddziałują na tereny położone wokół lotniska z różnych wysokości, bez możliwości ich wyciszenia lub osłonięcia. Zatem hałas jest rodzajem immisji, którą właściciel będzie musiał znosić na obszarze ograniczonego użytkowania. Ograniczeniem będzie tu fakt, że właściciel po wprowadzeniu (...) nie będzie mógł żądać zaprzestania tych immisji a natężenie hałasu, jego uciążliwość może ewentualnie wpłynąć na wysokość szkody (tak wyrok SN z dnia 25.02.2009 r. II CSK 546/08 czy wyrok SN z dnia 24.02.2010 r. III CZP 128/09, wyrok SN 25.05.2012 r. I CSK 509/11). Wywód taki należy też wywieść z orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawie II CSK 602/09 z dnia 2010-05-06 (Lex 585768), gdzie wprost wskazano „w związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 17 grudnia 2003 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego P. - K. w P., lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że skutek wejścia w życie rozporządzenia dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 w związku z art. 144 KC) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym - hałas.” W ocenie Sądu orzekającego, tym samym natężenie hałasu, jego wzrost, może wpływać na zmianę wartości nieruchomości położonej w (...), przez co należy rozumieć fakt, że im większy hałas tym większy przypuszczalny spadek wartości nieruchomości i wymiar szkody, o ile właściciel wykaże, że wpłynęło to na dotychczasowy sposób korzystania z nieruchomości.

Tym samym fakt zwiększenia się hałasu, na co powołuje się strona powodowa, nie może być brany pod uwagę, jako ograniczenie wprowadzone aktem prawa lokalnego, bowiem jego występowanie zostało „zalegalizowane” już z momentem wejścia w życie Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...), a nie dopiero przy wejściu w życie Uchwały Sejmiku nr (...).

W ocenie Sądu termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 (...), jest terminem zawitym, co oznacza, iż jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu. Sąd podziela i przyjmuje na potrzeby niniejszego postępowania za własną ocenę zawartą w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 roku (II CSK 216/08), iż: „Termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia.”. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 roku (II CSK 578/12) „termin z art. 129 ust. 4 (...) stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 – 3 (...) muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem”.

Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, jeżeli uwzględni się, że ustawodawca nie określił terminu, w ciągu, którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 2 (...), jest zobowiązany zająć stanowisko, co do zasadności żądań zgłoszonych przez poszkodowanego. Taką interpretację charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 (...) wzmacnia także wykładnia językowa tego przepisu, w którym jest mowa o wystąpieniu z roszczeniami, co znaczeniowo jest terminem szerszym od terminu dochodzenia roszczeń i

mieści w sobie także zgłoszenie przez poszkodowanego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 (...), obowiązane do ich wykonania.

Zatem zgodnie z art. 129 ust. 4 (...) dwuletni termin, w którym powódka mogła wystąpić do pozwanego z roszczeniem objętym przedmiotowym powództwem należy liczyć od dnia wejścia w życie Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia (...) dla (...) im. (...) w W., a więc od dnia 25 sierpnia 2007 r. Termin na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez powódki na podstawie art. 129 (...) wygasł z dniem 24 sierpnia 2009 r. Jak wynika z niezakwestionowanej dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy pierwsze wystąpienie miało miejsce zgodnie z przedłożonymi dokumentami w dniu 23/07/2013 r. Tym samym zgłoszone pozwanemu roszczenie, następnie objęte powództwem w przedmiotowej sprawie należy uznać za złożone z przekroczeniem terminu określonego ustawą (...).

Należy także wskazać, iż Rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. zostało wprowadzone w życie w sposób prawidłowy, a zatem powódka nie mogą się powoływać na brak jego znajomości. Jak słusznie wskazał w swym orzeczeniu z dnia 07 marca 1995 r. Trybunał Konstytucyjny (W 9/94 (...) Zb. Urz. 1995 nr 1 poz. 20) „Funkcjonowanie prawa, zwłaszcza w demokratycznym państwie prawnym, opiera się na założeniu, że wszyscy adresaci obowiązującej normy prawnej – a więc zarówno podmioty obowiązane do jej przestrzegania, jak i organy powołane do jej stosowania – znają jej właściwą treść (tzw. fikcja powszechnej znajomości prawa) i że nikt nie może uchylić się od ujemnych skutków naruszenia tej normy na tej podstawie, że normy tej nie znał lub rozumiał ją opacznie (ignorantia iuris nocet).” Przytoczona zasada zakłada, że nie można się tłumaczyć nieznaną treścią prawa należycie ogłoszonego a każdy zainteresowany treścią kierowanych do niego norm prawnych ma możliwość zapoznania się z obowiązującymi aktami prawnymi. W ocenie Sądu oczywistym jest, że skoro (...) funkcjonował wcześniej niż utworzone strefy (...) to powódka winna się liczyć z dolegliwościami z tym związanymi. Szczególnie, iż nabyła nieruchomość w 2001 r., zatem powinna mieć wiedzę o działalności lotniska i liczyć się z tym, iż działalność ta będzie rozwijana a ruch lotniczy będzie narastał. To samo dotyczy izolacyjności akustycznej budynku mieszkalnego wybudowanego w 2006 r., zatem kiedy ruch lotniczy był już znaczny.

Odnosząc się do zarzutu desuetudo w odniesieniu do przepisów Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...), podniesionego na rozprawie, Sąd również nie podzielił stanowiska strony powodowej.

Uchylenie aktu prawodawczego może dokonać się również poprzez jego niestosowanie w dłuższym czasie, co wpływa na powszechne przeświadczenie, że dany akt nie obowiązuje. Prawo niestosowane przez organy państwowe, zwłaszcza sądy, w istocie wówczas nie obowiązuje (desuetudo) (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 28/06, OSN 2007/2/31; uchwała SN z dnia 23 stycznia 2004 r., III CZP 112/03; wyrok NSA z dnia 19 października 2011 r., I OSK (...)). Jak wskazuje się w doktrynie przy desuetudo chodzi o „zapomnienie” o jakiejś dawno temu obowiązującej normie, która od dawna nie była uwzględniana przez organy państwowe przy wydawaniu orzeczeń, gdyż od długiego czasu nie znajdowała ona zastosowania. Samo jednak to że jakaś norma przez dłuższy czas nie znajduje zastosowania, nie przesądza o istnieniu możliwości działania desuetudo ani o ustaniu kompetencji organów państwa do sankcjonowania przekroczeń danej normy. Koniecznym do powoływania się na desuetudo jest wytworzenie się powszechnego, jednolitego przekonania u adresatów normy prawnej i organów państwa o utracie jej mocy obowiązującej. Dopuszczalność powoływania się na desuetudo przejawia się zwłaszcza w okresach zasadniczych przemian społeczno – ustrojowych, gdy działalność legislatorów nie prowadzi do dostatecznie szybkich zmian przepisów prawnych, a jurysprudencja nie potrafi dostatecznie szybko doprowadzić do merytorycznego usystematyzowania norm prawnych na podstawie nowych i dawniej wydawanych przepisów (tak: Z. Z.: (...) Nr (...), str. 3-8).

Z powyższego wynika, że instytucja desuetudo będzie miała zastosowanie niezwykle rzadko. Znajdzie ona zastosowanie w sytuacji przemian społeczno-politycznych, w szczególności wówczas, gdy dana norma prawna nie została formalnie uchylona ani zmieniona, a nie znajduje zastosowania w zmienionej sytuacji polityczno-społecznej. Ponadto do powołania się na desuetudo koniecznym jest, aby zaprzestanie stosowania konkretnej normy prawnej obejmowało znaczny przedział czasowy tj. dana norma prawna przez dłuższy okres winna nie być stosowana i

egzekwowana. Nie jest wystarczającym przy powoływaniu się na desuetudo wskazywanie, że dany przepis prawa nie jest stosowany przez okres kilkunastu miesięcy czy 1-2 lat, gdyż zaprzestanie stosowania danej normy musi mieć charakter trwały. Zaznaczyć przy tym należy, że powoływanie się na desuetudo znajdzie zastosowanie w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, gdyż w państwie prawa zaprzestanie stosowania przepisów prawnych winno następować w drodze formalnego uchylecia czy też zmiany takich przepisów przez powołane ku temu organy. Tym samym instytucja desuetudo nie może być formą usprawiedliwienia nieprzestrzegania danej normy prawnej przez konkretny podmiot.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie można stwierdzić, że regulacje Rozporządzenia Wojewody z 2007 r. utraciły swą moc obowiązującą w drodze desuetudo. Nie sposób, bowiem przyjąć, że doszło do trwałego zaprzestania stosowania wymienionego rozporządzenia przez organy państwowe, a także pojawienie się powszechnego odczucia u odbiorców norm prawnych zawartych w tym akcie o utracie jego mocy obowiązującej. Pomiędzy wydaniem Rozporządzenia Wojewody z 2007 r., a uchwałą Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w przedmiocie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania upłynęły tylko 4 lata. Zaznaczyć należy, iż przecież przynajmniej do wydania wyroku NSA z dnia 29 września 2009 r. (sygn. akt: II OSK 445/09) przepisy tego rozporządzenia były postrzegane, jako powszechnie obowiązujące, skoro dopiero wówczas NSA orzekł o ich nieobowiązaniu. Nie sposób jest, zatem twierdzić, że upłynął znaczny okres, w którym wymienione rozporządzenie nie było stosowane i przestrzegane, co spowodowałoby, że utraciło ono moc

Z powyższych względów orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 KPC. Powódka przegrała sprawę, zatem jest zobowiązana zwrócić pozwanemu poniesione koszty procesu.

Na koszty te składa się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym 7.200 zł (§ 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), o czym Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji.

Sąd orzekł o zwrocie zaliczek uiszczonych na koszty opinii biegłego, do których zobowiązał strony zarządzeniem z dnia 20 marca 2015 r. (k. 106). Opłatę uiściła tylko strona powodowa (k. 116). Wobec ostatecznego dojścia do przekonania iż należy uwzględnić zarzut przekroczenia terminu zawitego, przeprowadzenie ww. opinii stało się bezprzedmiotowe, a kwotę wpłaconą należało zwrócić na podstawie art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 UKSC, o czym orzeczono jak w punkcie 3 sentencji.

SSO Ewa Teofilak

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)